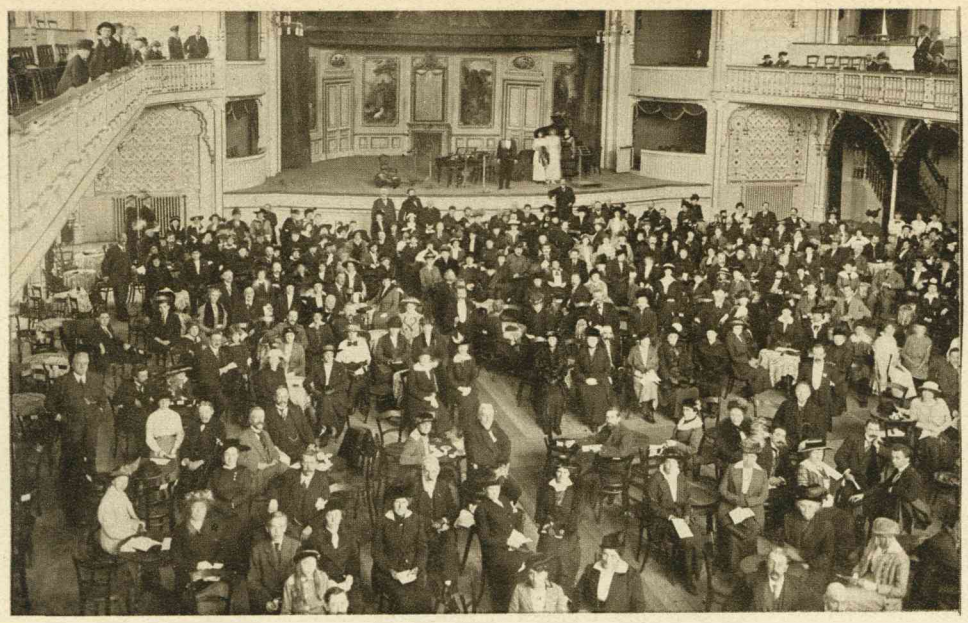

NEDERLANDSCH-VLAAMSCHE BIJEENKOMST.

In den Dierentuin te 's-Gravenhage had verleden week de aangekondigde Nederlandsch-Vlaamsche bijeenkomst plaats, die, georganiseerd door de Haagsche afdeeling van het Alg. Ned. Verbond, ten doel had een nadere kennismaking tusschen Nederlanders en Vlamingen te bevorderen. De samenkomst stond onder leiding van den heer Arnold Spoel, terwijl verschillende anderen hun welwillende medewerking verleenden. *(V.F.B.)*

BIOSCOOP-VOORSTELLINGEN VOOR DE JEUGD. *(V.F.B.)*

De directie van het Centraal Theater te Amsterdam is op 't sympathieke idee gekomen om 's Woensdags- en 's Zaterdagsmiddags een bioscoopvoorstelling speciaal voor de jeugd te geven, waarbij dan films worden opgevoerd, die alleen voor kinderen zijn vervaardigd. Meestal zijn het bijbelverhalen en geschiedenissen van dezelfde strekking die worden vertoond. Dat de directie succes heeft met haar werk, blijkt uit onze foto. De zaal is altijd geheel bezet.

De onbegrijpelijkheid van Bartelsman's redenaties, het genot dat hij er in scheen te vinden om in raadsels te spreken, bracht me buiten mezelf van woede. Mijn eetlust werd er totaal door bedorven.

„Je lijdt aan hersenverweeking!" beet ik hem toe.

Hij stemde glimlachend in.

„Maar ik niet alleen," zei hij. „Kom mee, en ik zal je mijn plan in den trein vertellen! 't Is schitterend, op mijn woord. In allen geval kun jij er niets bij verliezen, vriend. Je hebt de keus tusschen hier te blijven en je blauw te schrijven voor „Panorama" of met me mee te gaan en een fortuin te deelen."

Ziende dat verdere discussie nutteloos was, stond ik op, ontgoocheld en teleurgesteld.

„Dat bericht dat ik heb voorgelezen is toch niet de sleutel voor de doos van Fortuna?" vroeg ik grimmig. „Je zult toch niet willen beweren, dat je er een woord van gelooft?"

„Ik niet!" stemde hij toe. „Maar anderen zullen het gelooven ..... met onze hulp."

We reden naar het Weesperpoortstation en stapten in den trein.

Het was een sneltrein, anders had ik aan de eerste halte uitgestapt, want dwazer plan, dan Bartelsman mij ontvouwde, had ik van mijn leven niet gehoord.

Zoo dacht ik er eerst over en ik verwenschte hem openlijk, maar voor we Utrecht bereikten, was ik al half overtuigd dat hij toch zoo heel gek nog niet was en toen we aan de plaats van bestemming waren aangekomen, bewonderde ik hem als een genie en vroeg hem excuus voor mijn ruwe woorden.

„Ons volk is voor driekwart gek," leeraarde hij, „en daarin zijn ze niets minder dan de rest van de wereld. 't Menschdom wil nu eenmaal bedrogen wezen. Wie verdienen het meeste geld? Die de menigte het best bij den neus weten te nemen. Reclame, man, vol leugens en ze komen op je af als de vliegen op de stroop. Daarbij komt dat de menschen hier uit de omstreken nog zoo bijgeloovig zijn als hun voorouders uit de Middeleeuwen!"

En hij haalde voorbeelden aan genoeg om een boek te vullen. Is Holloway niet rijk gestorven, omdat hij de menschen voor zwaar geld zijn pillen in hun maag gedraaid had; een loffelijke daad, die nu met evenveel succes door den beroemden Pink wordt nagevolgd. Is er onder de knapste geneeskundigen één aan te wijzen, die zich mag verheugen in zoo'n stroom van patiënten als Sequah (zaliger gedachtenis) en andere wonderdokters?

„En zoo zijn er duizenden menschen," ging Janus geestdriftig voort, „die gelooven dat die appelboom een geluksboom is, en dat hij gezegend is boven alle andere boomen: dat ze maar eruit behoeven te vallen om alles te krijgen wat ze wenschen. Wacht maar en je zult het zien! Ik ga nu dien boom huren; plaats er een hek omheen; smuk de wonderlijke verhalen nog wat op en stel de menschen in de gelegenheid om voor een kwartje uit dien boom te vallen!"

Hij verklaarde mij dat hij het geheele plan reeds tot in de kleinste bijzonderheden had uitgewerkt. Hij legde mij ook uit welke rol hij mij had toebedacht. Ik moest voor allerlei mogelijke en onmogelijke provinciale bladen artikelen en correspondenties schrijven. Opdat deze artikelen beter op prijs zouden worden gesteld, dan de vele die ik om den broode geschreven had, mocht ik er geen honorarium voor vragen, daar zou hij wel voor zorgen. Hij liet het aan mijn bekende vaardigheid over mijn leugens zoo in te kleeden, dat ze voor iedereen aannemelijk waren.

„Maar dat is bedrog! Dat is een groote zwendel!" riep ik uit.

„Ziedaar nou het eerste verstandige woord dat ik van je hoor!" zei Janus onverstoorbaar. „Dat is me een bewijs dat je eindelijk mijn plan naar waarde leert schatten!"

„O, dat heb ik dadelijk reeds gedaan," gaf ik hem even sarcastisch terug. „Ik zag dadelijk wel in dat het eind van het succes .... de gevangenis is!"

„Klets, jongenlief! Wat garandeeren wij? Niets! Wij belooven geen gelukkige tuimelingen, en zijn er dus niet verantwoordelijk voor. We stellen alleen de gelegenheid open om te vallen, zonder verantwoordelijkheid voor de gevolgen."

„En als er een zijn nek breekt?"

„Tsa! Die risico is geheel voor de liefhebbers. Bovendien, we zullen rondom den boom kussens leggen, om den val te breken!"

„En als er nu niemand geluk heeft, wat dan?"

„Ha, ha! Laat dat maar gerust aan mij over, ouwe jongen. Je zult eens wat zien."

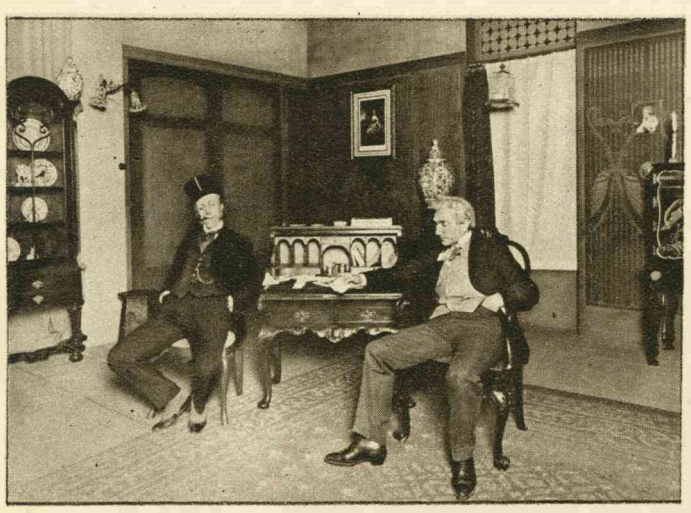
DE AANBIEDING VAN DE TEGELTABLEAUX DER H.IJ.S.M.

De commissie uit het korps ambtenaren der Hollandsche IJzeren Spoorweg-maatschappij, die verleden week het geschenk van het personeel, bestaande in een tweetal tegeltableaux (zie een vorig nummer), aan de directie overdroeg. De tableaux zijn geplaatst in de vestibule van het administratiegebouw der H.IJ.S.M., Droogbak 1a te Amsterdam, terwijl een tweetal kleinere in eikenhouten lijst, in de directiekamer een plaats vond. Een bijgevoegd album, vervaardigd door het personeel der Maatschappij en door teekeningen verlucht, bevatte de handteekeningen der bijna 13.000 deelnemers.

II.

Delden ligt vrij ver van een groote stad af, men vindt in de naaste omgeving slechts eenige dorpen en kleine landstadjes, bewoond door een eenvoudige bevolking. We vonden spoedig de boerderij van Teun Barnhoorn doch bemerkten niets van eenige plaatselijke opgewondenheid. Bartelsman begon dadelijk onderhandelingen over de verhuring van den boom.

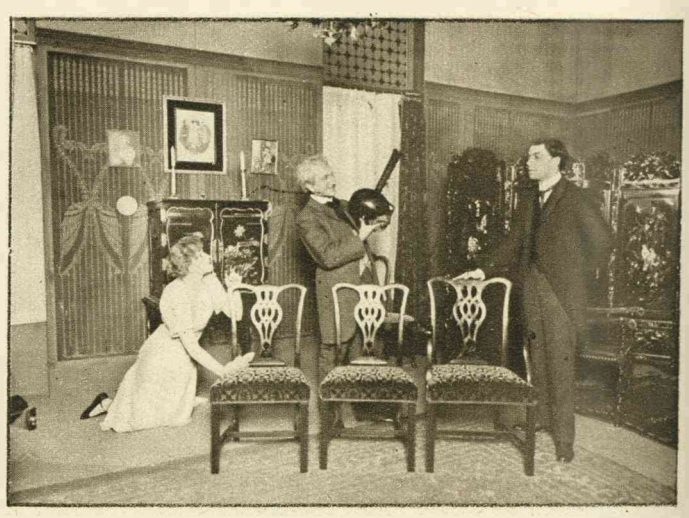
Boer Teun stemde toe dat het bericht in de krant waarheid bevatte, alleen had de correspondent een weinig met de datums gegoocheld. Ja, hij was voor zijn val een beetje doof geweest, maar kon nu goed hooren. De jongen, die viel toen hij aan het appelen stelen was, had later een bankje van vijf en twintig gulden gevonden, niet op den verjaardag van Teunis' val, maar een maand later.

DE QUINNEY'S.

Door „Die Haghespelers" wordt op 't oogenblik ten tooneele gebracht het blijspel in 4 bedrijven van H. A. Vachell „De Quinney's". De vertaling — die uitstekend is verzorgd — is bewerkt door Anna van

Gogh-Kaulbach; de regie staat onder leiding van Eduard Verkade. De foto's, die wij hierboven afbeelden, stellen voor, links (in de bekende volgorde): Sam Tomlin — Ph. la Chapelle; Joe Quinney — Jan Musch. Midden: Susan Quinney — M. Schmidt Crans; Joe Quinney — Jan Musch. Rechts: Posy Quinney — Enny Vrede; Joe Quinney — Jan Musch; Cyrus P. Hunsuber — H. Eerens. *(foto's Couvée).*